

»To je pretekán slepár,« izpregovoril je oskrbnik proti pisárju, »in sedaj ne vem, ali naj mu jih dam nabrisati po podplatih, ali naj ga postavim v vódo!«

»Kar bode, bode dobro,« smijal se je Jerom, »potlej se bodem vsaj malo pogrel. Sicer bodem živel toliko časa, dokler bode hotela smrt ali pa gosposka!«

(Konec prihodnjič.)

Satura.

9.

Krepóst, ki je težkó srcé pogreša,
Oglasi nam se v pevcev mladih vrsti,
In kakorkoli njih se kdo prekrsti,
Le sólznih rutíc naj ne razobeša!

Kdor kodroglávec stoka že in peša,
Po grôba kopernéva hladni prsti,
Kakóva li nam čast na takem trsti,
Ko témena mu vrh odiči pleša?

Prej nego pevčijh glas žaluje citer,
Da srčne bi pretresal globočine,
Poet spoznaj življenja trde bôje.

A še potem ne »brenkaj« nam prehiter,
In slikajoč nekdanjosti spomine
Skopó navésaj »ôhe« jim in »ôje«!

10.

Dovôlj že menda je »solzica« tekla
Čas, da bi čevlje s šóbito sezuli
In skornje hóje moške si obuli,
Ker dôbi naši treba móž od jekla!

Sramôta naj bi lica nam zapekla,
Da slábovci med svetom smo zasluli
In da protivniki so nas obsuli
Domačega in tujega porekla!

Mladičev pôljekravnih rod brez mózga,
Nad vami tudi sam bi skoro plakal,
Pretresa méne ból »mokrôtnih« pévčet!

Osladne »milojérske« pesmi brózga,
Zadosti, upam, tebe je »pretakal«
Rojč slovenskih svetobolnih révčet!

Jos. Cimperman.

Koprnenje.

Mrak po zemlji mladi lega,
Zarje zlate gasne sev;
Sèmkaj z brega, sèmkaj z brega
Slavéji se oglašá spev.

Nemo srce spev mi sluša,
Kot ljubezen se glási,
Zdi se, da pozna ga duša:
Spev iz prešlih, lepših dníj . . .

Solza lice porosi mi,
Duh mi vzplava za goré,
Srce jedno pa rodi mi
Koprnenje in prošnje . . .

Noč tihotna, krila dáj mi,
Da jih slóboden razstrem,
Vetrec, ti pa zapihljáj mi,
Da s teboj od todi spem.

Kam? Nazaj v dražestne kraje,
Kamor si spomin želí:
Tjà nazaj v ljubezni gaje,
Kjer pri cvetu cvet dehtí!

Clausus.

